

F.i Ítéletábla

17.Pf.21.718/2013/6-II.

A **F.i** Ítéletábla felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, dr. Várkonyi István Sándorügyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendű alperes neve (**I. rendű alperes címe**) I. rendű, a II.rendű alperes nevekincstár (fél címe 1) által képviselt II.rendű alperes neve II. rendű alperesek ellen házastársi vagyontörség megosztása iránt indított perében a **B.** Törvényszék 2013. június 11. napján meghozott 21.P.29.177/2009/60. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 61. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.i** Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az I. rendű alperes marasztalását 505.852 (Ötszázöttezer-nyolcszázötvenkettő) forintra leszállítja.

A felperes által fizetendő kereseti illetéket 460.000 (Négyszázhatvanezer) forintra, az I. rendű alperes által fizetendő kereseti illetéket 265.600 (Kétszázhatvanöttezer-hatszáz) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 22.500 (Huszonkettőezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A felperest 71.900 (Hetvenegyezer-kilencszáz), az I. rendű alperest 40.500 (Negyvenezer-ötszáz) forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi az államnak a Nemzeti Adó-, és Vámhivatal felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes és az I. rendű alperes házastársi vagyontársaságát akként szüntette meg, hogy a felperes kizárólagos tulajdonába adta a vagyonteltár 23-as tétel alatti, felperesi szülő felé fennálló tartozást 200.000 forint értékben, az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonába és használatába adta a vagyonteltár 2-17. tételszám alatti ingóságokat összesen 1.118.500 forint értékben. Kötelezte a bíróság az I. rendű alperest, hogy 90 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.405.852 forintot házastársi közös vagyon megosztása címén. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet szerint a felperes részleges költségkedvezménye folytán az állam által előlegezett 229.425 forint szakértői díjból az I. rendű alperes 114.712 forintot, a fennmaradó 114.713 forintot a felperes köteles megtéríteni a **B. Törvényszék Gazdasági Hivatala Bevételei Csoportja** részére.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 303.090 forint kereseti illetékből a felperes 151.545 forintot, míg az I. rendű alperes a fennmaradó 151.545 forintot köteles külön felhívásra az államnak megtéríteni.

Az elsőfokú ítéletben megállapított, a fellebbezés körében releváns tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 2001. április hó 2. napjától éltek élettársi kapcsolatban. 2001. november 6. napján házassági vagyoni szerződést kötöttek, házasságuk időszakára. A szerződés mellékletében rögzítették a nagyobb értékű vagyontárgyaikat, és a 2) pontban akként rendelkeztek, hogy a vagyonteltárban rögzített különvagyoni ingóságaik, ingatlanaik, azok akkor meglévő minden felszerelési és berendezési tárgya különvagyoni jellegét a házasságkötés után is megőrzi. A szerződés 3) pontja kimondta, hogy a jövőben tulajdonukba kerülő vagyontárgyak a Csjt. általános rendelkezéseinek megfelelően osztatlan közös tulajdonukat fogják képezni. A szerződésben feltüntették az I. rendű alperes különvagyonaként a **B. város, B. utca 63. szám** alatti lakóház, udvar, gazdasági épület megjelölésű 356 m² nagyságú ingatlant.

A felperes és az I. rendű alperes 2002. május 4. napján kötöttek házasságot, életközösségük 2006. július 20. napjáig állt fenn.

Az I. rendű alperes a házassági vagyoni szerződésben is feltüntetett különvagyoni ingatlanát a 2002. augusztus 9. napján kelt adásvételi szerződéssel 11.500.000 forintért értékesítette. Ezt követően vásárolta meg a különvagyoni készpénzét felhasználva a **Sz., belterületi, ... hrsz.** alatti építési telek megnevezésű 555 m² területű ingatlant 2.800.000 forint vételárért. Az ingatlanon a felek egy könnyűszerkezetes épület építését kezdték meg. Az építkezés becsült bekerülési költsége a tervdokumentáció alapján 13.000.000 forint volt. A peres felek a **K. Bank Rt.**-től 1.600.000 forint lakásépítési kedvezményt, 400.000 forint adó visszatérítési támogatást, valamint kiegészítő kamat támogatással nyújtott 4.500.000 forint hitelt vettek fel a 2003. július 11. napján kelt szerződés szerint. Az ingatlanra a II. rendű alperes és a perben nem álló hitelfolyósító bank javára jelzálogon túl, elidegenítési és terhelési tilalmat is bejegyezték 2003. július 21. napján.

A különvagyoni telek értékesítéséből rendelkezésre álló összegből az I. rendű alperes a telek megvásárlásán túl egy Citroën Berlingo, illetőleg egy Renault típusú gépjárművet vásárolt 2.130.000, illetőleg 1.130.000 forint értékben. A felperes különvagyonába tartozó **V. Bt.** 2002

decemberében megrendelt egy szoláriumgépet, melynek ellenértékét szintén az I. rendű alperes különvagyonából fizették meg. Az építkezés ideje alatt a felek a felperes nagymamájától több részletben összesen 1.899.000 forint, a felperes édesanyjától 200.000 forint kölcsönt kaptak.

A folyósított kedvezmények és a hitel, valamint a saját forrásaik felhasználásával felépült ingatlan forgalmi értéke 2012-ben 17.318.500 forint volt.

A felperes nagymamája felé fennálló tartozásból az életközösség ideje alatt 400.000 forintot, majd további 245.000 forintot fizettek meg. Az életközösség megszakadásakor 1.255.000 forint tartozásuk állt fenn. A kölcsöntartozást a jogosult megosztotta a felek között és fele kölcsön megfizetésére hívta fel a felperest, illetve az I. rendű alperest. Az I. rendű alperes tartozásából 2008. január 1. és 2008. december 21. között 9 részletben, mindösszesen 267.500 forintot fizetett meg, a többi törlesztést a felperes teljesítette. A felperes édesanyja felé fennálló 200.000 Ft tartozást Nem fizették vissza.

Az ítélet szerint a vagyonelemtár 2-17. tételszáma alatti tételszáma alatti ingóságok összesen 1.118.500 forint értékben az életközösség megszakadásakor az I. rendű alperes birtokában voltak. Ebből egy fő jutója 559.250 forint. A 22-es tételszám alatti nagyszülő felé fennálló tartozás 1.255.000 forint, a felperes édesanyja felé fennálló 23-as tételszám alatti tartozás pedig 200.000 forint, továbbá volt még egy gépjármű hitelük a 24-es tételszám alatt, amely 865.887 forint volt az életközösség megszakadásakor. Ez az elsőfokú bíróság számítása szerint összesen 2.290.887 forint tartozás, melynek egy főre a jutója 1.145.443,5 forint.

A felperes keresetében kérte a szigethalmi ingatlan tekintetében tulajdoni illetőségének $\frac{1}{2}$ arányban való megállapítását és a teljes vagyonközösség megosztása címén az I. rendű alperesnek 6.694.000 forint megváltási ár megfizetésére kötelezését. Perköltség igénye is volt. Előadta, hogy a nagymama felé fennálló tartozást ő fizeti és annak elszámolását kérte. Az édesanyja felé fennálló tartozását is kérte elszámolni. A diákhitel közös vagyoni jellegét vitatta, a 18. és 19. tétel tekintetében pedig arra hivatkozott, hogy azok a Bt. tulajdonában állnak, nem tartoznak a közös vagyonba. Vitatta a gépjármű hitel összegét, annak felvételét nem.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében - különvagyoni beinvestálásaira tekintettel - kisebb arányú felperesi tulajdonszerzést ismert el. Hivatkozott arra is, hogy az életközösség megszakadása után még beruházott az ingatlanba, ezért a felperes tulajdoni aránya tovább csökkent. Kérte a közös tulajdon megszüntetését, de a jelentős fennálló teher figyelembe vételével az volt az álláspontja, hogy csak tartozás van, ezért a felperest nem illeti meg megváltási ár. Állította, hogy a diákhitel közös tartozás, annak fele része a felperest is terheli. Igénye volt a 18. tétel alatti szolárium értékére. A fodrászfelszerelések szerinte közös vagyonba tartoztak és kérte azokat elszámolni. Kérte elszámolni az általa egyedül törlesztett építési és gépjármű hitelt. Kérte annak elszámolását is, hogy csekken jelentős összeget fizetett meg a nagymamai tartozásba, perköltség igénye volt.

A II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a közös tulajdon megszüntetését nem ellenzi, amennyiben az nem érinti a tulajdoni lapon bejegyzett és javára fennálló jogokat, perköltség igénye nem volt.

A másik bejegyzett jelzálogjogosult akként nyilatkozott a perben, hogy a bejegyzett jogainak érintetlenül hagyása mellett nem ellenzi a közös tulajdon megszüntetését.

Az ítélet indoklása szerint a felperes 20,25% tulajdonjogot szerzett a per tárgyát képező ingatlanból a közös építkezés eredményeképpen. Az ingatlan forgalmi értékét 17.318.500 forintban állapította meg a bíróság. Az ingatlan tiszta értéke a terhek levonása után tehát 12.428.318 forint, ennek a felperest illető 20,25%-a 2.548.115 forint. A felperes kereseti kérelmére tekintettel a tulajdonjog bejegyzést a bíróság mellőzte és az I. rendű alperes által fizetendő megváltás összegét 2.548.115 forintban határozta meg.

Az ingóságok rendelkező rész szerinti megosztása következtében az I. rendű alperesnek további 559.250 Ft megtérítési kötelezettsége keletkezett.

A felvett hitelek közül 22. tételszám alatti, felperesi nagymama felé fennálló tartozásból a felperes 360.000 Ft-tal többet fizetett, a 24. tételszám alatti gépjárműkölcsönt pedig az I. rendű alperes fizette vissza 432.944 Ft értékben. A 23. tételszám alatti felperes édesanyja felé fennálló tartozás I. rendű alperest terhelő része 100.000 Ft. Az elsőfokú bíróság számítása szerint ezen tartozások elszámolásának eredményeként az I. rendű alperes köteles a felperes részére 18.056 Ft-ot megfizetni.

A felperes diákhiteléből 67.500 Ft erejéig találta megalapozottnak az I. rendű alperes megtérítési igényét. Az ingatlant terhelő kölcsönökből egyező előadás szerint az I. rendű alperes az életközösség megszakadása óta 3.304.127 Ft-ot fizetett meg, ennek fele 1.652.069, amely az I. rendű alperest megillető megtérítési igény.

A felperest az ingatlanból megillető illetőség fejében 2.548.115Ft, az ingók ellenértékeként 559.250Ft, és a kölcsönök többlet törlesztése miatt 18.056 Ft, összesen 3.125.421 Ft illeti meg. Ebből kell levonni az I. rendű alperesnek járó 67.500 Ft-ot a felperesi diákhitelből eredő megtérítési igény miatt, és a lakáshitel többlet törlesztés folytán megillető 1.652.069 Ft-ot, így az egyenleg 1.405.852 Ft.

A solárium gépet, mint 3. személy tulajdonában lévő eszközt nem látta az elsőfokú bíróság elszámolhatónak.

A perköltség viselés körében az 1/2008. (V. 19) PK véleményben foglaltaktól való eltérésre nem látott okot.

Az ítélet ellen az I. rendű alperes fellebbezett. Fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kihagyta az elszámolásból a felperes különvagyont képező betéti társaság helyett általa kifizetett szolárium gépek 1.200.000 Ft-os vételárát arra hivatkozással, hogy a gépek a Bt. tulajdonát képezik, az I. rendű alperes tehát a társasággal szemben érvényesítheti követelését. Kérte, hogy a bíróság a különvagyona terhére vásárolt gépjárművek eladásából befolyt, és az építkezésre fordított vételárát is számolja el javára, tekintettel arra, hogy az megőrizte különvagyonai jellegét. Előadta, hogy az

ítélet indoklása helytelenül tartalmazza, hogy a felperes családjától 1.899.000 Ft kölcsönt kaptak. Ebben ugyanis van egy olyan 400.000 Ft-os tétel, ami az I. rendű alperest nem terheli. Kifogásolta a légkondicionáló berendezések elszámolását, fellebbezését ebben a körben azonban a másodfokú tárgyaláson nem tartotta fenn. Rá nézve méltánytalannak tartotta a kereseti illeték 50-50%-ban való megosztását, tekintettel arra, hogy eredeti kereseti kérelméhez képest a felperes jelentős részben pervesztesnek minősül.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés részben megalapozott.

Az ítélet tábla a szolárium értékének elszámolására irányuló fellebbezést részben alaposnak találta.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a szoláriumgépnek a vagyonszármazékosztásban állítása nem merülhetett fel, mert a rendelkezésre álló adásvételi szerződés szerint (24/F/1. szám alatt csatolt irat) a gépet 2006. március 23. napján, tehát már az életközösség megszakítása előtt értékesítették, és a vételár kifizetésére biztosított részletfizetési határidő is letelt az életközösség 2006. július 20-án történő megszakításáig. Házastársi közös vagyon megosztása során a vagyonszármazékosztásban kizárólag az életközösség megszakításakor meglévő vagyontárgyakat lehet beállítani. Az I. rendű alperes azonban a per során és a fellebbezésében sem magát a gépet, hanem annak az értékét kérte elszámolni. Az ítélet tábla álláspontja szerint ennek a jelen perben nincs akadálya. Nem osztja ugyanis az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy nem számolható el a házastársi közös vagyon megosztása iránti perben a gép értéke, mert az a Bt. vagyonában állt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen az sem volt megállapítható, hogy a szoláriumgép valóban a Bt. tulajdonában állt volna, mert az I. rendű alperes fellebbezésének megfelelően számla nem került csatolásra a perben. A gép eladására vonatkozó szerződés, amelyben eladóként a felperes édesanyja szerepel, ezt a felperesi állítást szintén nem támasztotta alá. Bizonyítékként kizárólag egy megrendelőlap volt értékelhető (24/F/2. szám alatt csatolt irat), amely azonban az alperes vitatására tekintettel szintén nem alkalmas a Bt. tulajdonának egyértelmű bizonyítására.

Ezen túlmenően a Bt., mint gazdálkodó szervezet, önálló jogalany. Ennek az önálló jogalanynak a harmadik személlyel fennálló gazdasági kapcsolata valamilyen polgári jogi jogviszony keretei között valósulhat meg. Ez lehet bármilyen dologi jogi jogviszony, vagy kötelelem keletkeztető tényállás, visszatérítés vagy ingyenes szerződés. Arra azonban, hogy az I. rendű alperes és a betéti társaság között bármilyen polgári jogi jogviszony létrejött volna, nem is hivatkoztak a felek. Tehát nem merült fel a perben az, hogy az I. rendű alperes közvetlenül a betéti társaságnak bármilyen jogcímen, bármilyen összeget, bármilyen célra juttatott volna.

A körülményekből inkább az következik, hogy nem az I. rendű alperes és a betéti társaság között jött létre közvetlen jogviszony, hanem az I. rendű alperes és a felperes, mint házastársak között

született egy megállapodás arra vonatkozóan, hogy az I. rendű alperes a különvagyont képező telek értékesítéséből befolyt pénz egy részét házastársa rendelkezésére bocsátja abból a célból, hogy ő a szintén különvagyonába tartozó gazdasági társaság által megvásárolni kívánt berendezés vételárát a társaság helyett kiegyenlítsse. Ez házassági vagyoni jogi értelemben azt jelentette, hogy megállapodásuk szerint az I. rendű alperes a különvagyont részben a felperes különvagyonába utalta, aki azt a szintén különvagyonában álló betéti társaság rendelkezésére bocsátotta.

Mindez azonban nem a perben nem álló gazdasági társasággal szemben keletkeztet közvetlen követelést az I. rendű alperes javára, hanem csak a házastársak belső jogviszonyán belül eredményez egy - az egyes alvagyonok közötti - elszámolási kötelezettséget. Ez az elszámolás pedig a Csjt. 27. §-a alapján a házastársi közös vagyon megosztása iránti perben megejthető.

Az I. rendű alperes 1 200 000 forint elszámolását kérte. Igényét azonbanösszességében a perben semmi nem támasztotta alá. A becsatolt megrendelőlap ugyanis 1 350 000 forintos vételárát tartalmaz, az I. rendű alperes által csatolt folyószámla kivonat alapján készült kimutatásban pedig az szerepel, hogy az I. rendű alperes különvagyonából szolárium vételárára 900 000 forintot utalt. Egyéb adatok hiányában az ítélet az alacsonyabb összeg erejéig látta bizonyítottnak az I. rendű alperes igényét, ezért ezen a címen 900 000 forintot számolt el. Különvagyontként ennek a teljes megtérítése jár a felperestől, ami azt jelenti, hogy az egyébként helyes számolás alapján megállapított 1.405.852 forintos I. rendű alperesi megtérítési kötelezettséget ezzel a 900.000 forinttal csökkenteni kellett. Így a helyesen megállapított megtérítési kötelezettség 505.852 forint.

Nem tartotta alaposnak az ítélet az I. rendű alperes fellebbezését a személygépkocsik vételárának az építkezésre történő fordítása, és ez alapján az I. rendű alperes különvagyonának nagyobb arányban történő megállapítása tekintetében. Tény, hogy az I. rendű alperes a 46. sorszám alatti jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy a megvásárolt személygépkocsikat eladta és a vételárát az építkezésre fordította, de az I. rendű alperes már ezen a tárgyaláson - felhívás nélkül is - azt nyilatkozta, hogy ezt az állítását tanúvallomásokkal bizonyítani fogja, amit azonban elmulasztott. Semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre a perben, amely igazolta volna a személygépkocsik eladásának időpontját, azok vételárát, valamint azt az I. rendű alperesi állítást, hogy a vételárakat az építkezésre fordították. Ezért ez a fellebbezés nem alapos.

A hozzátartozóktól kapott kölcsön körében kizárólag az ítélet indokolása, a 4. oldal utolsó bekezdésében tartalmaz téves megállapításokat, ez azonban az érdemi döntés helyességét nem érinti. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tény az, hogy nem 1.899.000 Ft, hanem 1.500.000 forint volt az az összeg, amelyet a felperes nagyanyja a felek részére az építkezés alatt kölcsönadott. A további 400.000 Ft-ot vallomása szerint a felperes édesanyja az életközösség megszakadása után adta a felperesnek. Ez tehát nem a házastársak közös tartozása volt. Mivel azonban az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy ez utóbbi összeget a felek az életközösség fennállása alatt vissza is fizették, így a kölcsön életközösség megszakadásakor összegére vonatkozó számítás mégis helyes volt. Tény ugyanis, hogy az életközösség alatt ebből - a fentiek szerint helyesen 1.500.000 Ft-ból - 245.000 forintot fizettek vissza és így a házassági életközösség megszakadásakor elszámolandó összeg 1.255.000 volt. Helyes és bizonyítékokkal alátámasztott az is, hogy a feleket ebből terhelő 627.500 forinttal szemben az alperes 267.500 forintot, a felperes pedig 987.500 forintot fizetett vissza. Annyiban tehát pontosítja az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását, hogy a nagymamától kölcsön kapott összeg 1.500.000 forint volt.

Vitatta az I. rendű alperes fellebbezésében a kereseti illeték felek közötti megosztásának módját is. Az ítélet tábla a felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem a jogszabályoknak megfelelően állapította meg a kereseti illetéket és ebből ered az is, hogy nem megfelelően történt a kereseti illeték megosztása a felek között. Nem vette ugyanis figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a felperes eredeti kereseti kérelmében írt, és a pertárgyérték alapjául vett 5.051.500 Ft-os megtérítési igényét 6.694.000 Ft-ra felemelte. Figyelmen kívül hagyta továbbá, hogy a felperesnek a vagyonszétválás megosztása iránti kérelmén túl az ingatlannal kapcsolatban tulajdonjog megállapítása iránti igénye is volt. A Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Tehát a másodfokú eljárásban erre irányuló fellebbezés hiányában is kötelező a helyes illeték elszámolása.

Az ítélet tábla ezért a pertárgyérték meghatározásakor figyelembe vette a felperes által igényelt ingatlan kerekítve 17.300.000 Ft-os, a 6.500.000 Ft tartozással csökkentve nettó 10.800.000 Ft-os forgalmi értékét is. A felperes kereste $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányad megállapítására irányult, amelynek értéke a fentiek szerint 5.400.000 Ft. Az ez után fizetendő kereseti illeték az Itv. 42. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján 324.000 Ft. Ezzel szemben a tulajdoni igénye tekintetében csak 20% erejéig lett pernyertes, mert a kért $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőség helyett hozzávetőlegesen 20%-nyi tulajdonszerzését állapította meg az elsőfokú bíróság. Ezért a 324.000 forint kereseti illetéket a pervesztesség-pernyertesség arányában osztotta meg a felek között az ítélet tábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján. Így a felperesnek 259.200 Ft, az I. rendű alperesnek 64.800 Ft illetékfizetési kötelezettsége van a tulajdoni igény tekintetében.

Ezt meghaladóan helyes a megosztás azon elve, hogy a házastársi közös vagyon megosztása iránti kereset illetékét fele-fele arányban viselik a felek. A fentiek szerint azonban keresetét a felperes felemelte, ezért 6.694.000 forint pertárgy érték után kell a kereseti illetéket számolni. Ez 401.640 forint, ezt fele-fele arányban kötelesek a felek fizetni, ami további 200.820-200.820 Ft fizetési kötelezettséget eredményez. Ez összesen 460.000 Ft, illetve 265.600 Ft illetékfizetési kötelezettséget jelent a felperes, illetve az I. rendű alperes számára. Az ítélet tábla ezért felemelte mind a felperes, mind az I. rendű alperes által fizetendő kereseti illetéket.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta az ítélet tábla.

Az 1.400.000 Ft fellebbezésben vitássá tett érték mellett az I. rendű alperes fellebbezése 64% erejéig lett eredményes. Ezen pernyertesség-pervesztesség arányában osztotta meg az ítélet tábla a felek között a fellebbezési illetéket, illetve ezen pernyertesség alapján kötelezte a felperest az I. rendű alperes részére másodfokú részperkölttség megfizetésére a Pp. 239.§ alapján alkalmazandó 81. §-ának (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése szerint.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 233/A. §-a alapján kizárt, az ítéletnek az erről való tájékoztatást tartalmazó rendelkezése a Pp. 220. § (3) bekezdésén alapul.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

F.i Ítéletőábla

17.Pf.21.718/2013/7.

A **F.i** Ítéletőábla felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, dr. Várkonyi István Sándorőgyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendő alperes neve (**I. rendő alperes címe**) I. rendő, a II.rendő alperes nevekincstár (fél címe 1) által képviselt II.rendő alperes neve II. rendő alperesek ellen házastársi vagyönközösség megosztása íránt indított perében a meghozta a következő

kijavító végzést:

A **F.i** Ítéletőábla a 17.Pf.21.718/2013/6-II. számő ítéletét akként javítja ki, hogy a felperes által fizetendő kereseti illeték helyesen 395.200 (Háromszázkilencvenőtezer-kétszáz) forint, az I. rendő alperes által fizetendő kereseti illeték pedig 330.400 (Háromszázharmincezer-négyszáz) forint.

A kijavító végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon alatt a Kúriához címzett, de a **F.i** Ítéletőáblán 5 példányban benyőjtott fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s

Az ítéletőábla az ítélet írásba foglalása során észlelte, hogy a kereseti illeték számítása során, számítási hibát vétett, mert a felperes pernyertességét a tulajdoni hányad megállapítására irányuló kereset tárgyában tévesen számolta ki.

A felperes keresete ugyanis annak megállapítására irányult, hogy az ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát megszerezte. Ezzel szemben az elsőfokő bíróság azt állapította meg, hogy a felperes 20,25% tulajdonjogot szerzett. Az $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányad értéke 5.400.000 forint, míg a 20/100 tulajdoni hányad értéke kerekítve 2.160.000 forint. Így a felperes pernyertességének aránya a tulajdonjog megállapítása íránti keresetének tárgyában $2.160.000/5.400.000$ azaz 40%.

Ez azt eredményezi, hogy a tulajdonjog megállapítása íránti 324.000 forint összegő kereseti illetéknek a 60%-át viseli a felperes, amelynek összege 194.400 forint, míg 40%-át az I. rendő alperes viseli, melynek összege 129.600 forint.

A házastársi közös vagyon megosztása íránti kereset megosztott illetékével így a felperes által fizetendő kereseti illeték: 194.400 forint + 200.820 forint, azaz összesen kerekítve 395.200 forint;

- míg az I. rendő alperes által fizetendő kereseti illeték összege 129.600 + 200.820 forint, összesen kerekítve 330.400 forint.

Ezért az ítéletábra a 17.Pf.21.718/2013/6. számú ítéletét a Pp. 224. § (1) bekezdés alapján kijavította.

A végzés ellen a Pp. 224. § (4) bekezdés alapján van helye fellebbezésnek.

Budapest, 2015. április 16.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.

a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.

előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: